

Săptămâna trecută la București s-a aflat Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse, Kiril. A venit la invitația Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Daniel, pentru a participa la o serie de evenimente dedicate anului comemorativ Justinian Patriarhul și al Apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului.

Evenimentul central s-a produs joi, 26 octombrie, când a avut loc Congresul Internațional de Teologie cu tema „Viața Bisericilor Ortodoxe în timpul comunismului – persecuție, rezistență și mărturisire”, scrie Valeriu Săhărneanu pe blogul său, preluat de Romanian Global News.

La București au venit și alți Patriarhi ai bisericilor din țările excomuniste, dar atenția presei a căzut, desigur, pe participarea Patriarhului rus. Și asta nu fără motive dacă avem în vedere locul și rolul pe care îl joacă Kiril personal și Biserica Rusă în politicile Kremlinului, dar și relațiile tensionate dintre cele două biserici pe fundalul „spațiului canonic” al Republicii Moldova, revendicat posesiv de BORu. Tensiunile au cunoscut o amplificare fără precedent imediat după reactivarea Mitropoliei Basarabiei (1992), supusă Patriarhiei Bucureștilor. Biserica rusă a pornit atunci o campanie furibundă de învinuire a Bisericii Române de „expansiune” în „spațiul canonic rusesc”, campanie din care încă nu a ieșit și nu are de gând să iasă.

În toiu acestei campanii, Patriarhul Kiril e efectuat două vizite la Chișinău la un interval foarte scurt între anii 2011 și 2013, probabil, pentru a marca o dată în plus teritoriul. Kiril a spus atunci fără ocolișuri: „Am venit la poporul meu”, dând de înțeles că determinarea politică a Republicii Moldova din august 1991 nu a cîntit cătuși de puțin pozițiile Bisericii Ruse în hotarele acesteia.

Noile autorități statale din nou formata Republică Moldova nu s-au arătat deranjate, ba chiar au acceptat-o drept principala biserică a lor și au legiferat punerea sub stăpânirea ei a proprietăților agonisite de secole de Mitropolia Moldovei istorice. Iar dacă facem referire la investigațiile făcute în 1992 de o comisie specială a Sovietului Suprem al Federației Ruse (conduse de deputatul P. Ponomariov), și la concluziile ei, precum că întreaga ierarhie a BORuse este strâns legată de KGB (numele de cod al fostului Patriarh Alexii al II-lea era „Drozdov”, iar al lui Kiril este „Mihailov”), putem afirma cu certitudine că Rusia controlează Republica Moldova, ca și până la 1991, nu doar canonic, ci și instituțional, în cel mai direct mod.

De aici vine aplecarea extrem de pătimașă a BORuse față de actorii politici care aspiră ori sunt la putere la Chișinău. I-a patronat din strâns pe Snegur și pe Lucinschi în primul deceniu de „independență”, I-a ajutat pe Voronin să se înscăuneze în cel de-al doilea, apoi, în cel de-al treilea, I-a uns pe Filat cu toate alifiile ca acesta să „ctitorească” cu grijă și evlavie lanțurile moscovite din jurul gâtului Basarabiei, după 2009 (în euforia robului lăudat, Filat i-a promis lui Kiril în 2013 o catedrală nouă și mare la Chișinău). În cele din urmă, BORu I-a susținut anul trecut, deschis, necanonic și neconstituțional, pe Dodon în alegerile prezidențiale și a atacat-o cu ură satanică pe Maia Sandu prin saducheul său Merkel. Conform legii, asemenea ingerință cerea ca activitatea BORu în Republica Moldova să fie suspendată, dar lucrul acesta ar fi putut să se întâmple doar în cazul când ea ar fi un stat independent.

Acum Kremlinul și unitatea sa de permanentă gardă, Biserica Rusă, pun la cale priticirea lui Dodon cu puteri politice și administrative reale în urma alegerilor parlamentare din 2018. Doar nu de flori de cuc a vociferat Patriarhul Kiril încă în 2013, după ultima sa vizită la Chișinău: „Ne rugăm ca orientarea politică a Republicii Moldova să ajute la păstrarea unității Sfintei Rusii...” Vedeți bine ce spune Kiril: Republica Moldova este parte a „Sfintei Rusii” și ar comite o blasfemie, ar atenta la integritatea teritorială a Rusiei dacă, doamne ferește, s-ar integra în Uniunea Europeană și, nu dă doamne, s-ar uni cu Patria-Mamă, România.

Cineva încă mai are vise că Republica Moldova este un stat independent? În aceeași direcție bate și „filosofia” post-sovietică a BORu despre conținutul și cuprinsul geografic a așa zisei „lumi ruse” („Russkii Mir”). Găselnița asta machiavelică se suprapune sută la sută pe concepția geopolitică a „spațiului de interes legitim al Rusiei” promovată de Kremlin și revendicată cu mare tupeu în fața marilor puteri ale lumii.

Patriarhul Kiril nu putea să nu vină la București la un Congres cu o temă memorialistică atât de sensibilă cum este „Viața Bisericilor Ortodoxe în timpul comunismului...” Lipsa lui ar fi fost o mare greșeală, fiindcă anume biserica rusă a avut cel mai mult de suferit de pe urma regimului comunist (bolșevic). Atât de mult, încât, se pare, regimul a reușit să-i substituie esența și, atunci când el și-a dat obștescul sfârșit, să-și pună sufletul la păstrare în altarele acestei biserici. Altfel cum poate fi lămurită zvârcolirea contrară tuturor canoanelor a BORu să nu cedeze creștinește ceea ce a adunat prin agresiune, violență, moarte și furt statul bolșevic care a decimat-o necruțător? Altfel, de ce ar vrea să profite de bunurile confiscate de la Mitropolia Moldovei istorice și să controleze cu aceeași putere mințile oamenilor de pe un teritoriu ocupat mișelește de acel regim antihristic, astăzi teritoriu suveran al Republicii Moldova?

Ca om erudit ce este, Kiril știe că Mitropolia Moldovei își are începutul în anii îndepărtați 1381-1386 și a fost recunoscută de Constantinopol în 1401, înainte de cea a Rusiei, că Mitropolia Basarabiei a fost înființată în 1923, că Republica Moldova este ceea ce a mai rămas din Basarabia smulsă de regimul bolșevic de la România în 1940, că moldovenii sunt parte a poporului român și nu pot nicicum fi parte a „lumii ruse”, că cel puțin două canoane (8 și 34) prevăd că eparhiile se întemeiază și funcționează pe baza principiului etnic și garantează neamestecul unei eparhii în treburile alteia, că cea de-a Opta Poruncă spune: să nu furi; cea de Noua Poruncă spune: să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău; cea de-a Zecea Poruncă spune: să nu poștești nimic din ce este al aproapelui tău. Ori lucrurile astea nu au nimic cu Biserica Rusă? Să se confirme spusele sentențioase ale preotului, teologului și filosofului rus Vladimir Zelinski că „acolo, unde în spatele numelor de episcopi se ascund nume de cod ori porecle, ea, biserica, se transformă în anti-biserică”?

Problema asta a transformării în ceva anti și-o pun filosofii, nu și Patriarhul Kiril și biserica lui. Colaborarea strânsă cu KGB-ul de ieri, dar și cu Kremlinul de azi este considerată în BORu de laudă, fiind convertită din răul incompatibil cu activitatea bisericească în patriotism total compatibil rusesc. Nu putea fi altfel de îndată ce toți marii prelați ai BORu au făcut și fac parte din contingentul KGB. Or, BORu este o biserică pragmatică în care canoanele nu se suprapun cu interesele. Interesele sunt mai presus de orice.

Anume din acest calcul Patriarhul rus s-a deplasat la București în acest sfârșit de octombrie unde a petrecut trei zile pline de evlavie ecleziastică. A fost onorat ca un oaspete binevenit, iar concentrația duhovnicească a înalților prelați ortodocși s-a profilat pe jertfele comunismului. Pentru că jertfele comunismului sunt ale trecutului, iar cele ale prezentului mai pot aștepta. Nu avem nicio știre oficială ori pe surse că Patriarhul Daniel și cu oaspetele lui Kiril ar fi discutat problema spațiului canonic al Republicii Moldova, care a fost, este și va fi mărunțelul discordiei dintre cele două mari ortodoxii, până cea străină nu se va lepăda de satana.

De la întâlnirea privată care au avut-o, totuși, cei doi întâi stătători, avem precizarea că au discutat problema creștinilor din Siria și încă una de undeva din altă zonă a lumii. Despre Basarabia – jertfă încă sângerândă a comunismului, dar și a neo-imperialismului rusesc, susținut de BORu – niciun cuvânt. Poate mai nou, legea găzduirii creștinești nu permite să vorbești despre un furt în prezența tâlharului. Nu știm, nu suntem inițiați în aceste nuanțe. Involuntar, însă, vine întrebarea: Și cui convine asta? Patriarhului rus, desigur, celui care în Republica Moldova are o armată activă, extrem de agresivă și de reacționară proceselor de integrare europeană și mișcărilor de reîntregire națională. Convine lui Kiril, celui care controlează în Republica Moldova tot: de la proprietatea bisericească a vechii Moldove, până la marile altare ale Mitropoliei „Întregii Moldove”, botezată astfel de biserica rusă în batjocura ideii românești a Moldovei lui Ștefan cu adevărat Întregi.

Tăcerea Patriarhilor BORo și BORu în problema spațiului canonic al celui de-al doilea stat românesc nu este deloc bună pentru populația lui care se mai află încă sub efectul Pactului Ribbentrop-Molotov (Hitler-Stalin). Pentru că sub acoperirea acestei „tăceri” biserică rusă desfășoară zilnic în Republica Moldova măsuri active îndreptate să impună acestui stat „orientarea politică” convenită „Sfintei Rusii”, în timp ce Patriarhia Română abia dacă reușește să-și revină din șoc după acuzațiile BORu de expansiune într-un spațiu canonic, considerat de aceasta „străin”, dar, de la Dumnezeu dat, să fie de acasă. Este cumva Patriarhul Kiril mai presus ca Dumnezeu? Nu se poate. Și atunci, de ce tace Patriarhul nostru?

În contextul celor descrise mai sus vom încheia acest material cu următoarea relatare: Jurnalista Ksenia Sobceak a anunțat zilele trecute că intenționează să candideze la scrutinul prezidențial din 2018. Într-o adunare ea a afirmat că atât Crimeea, cât și Donbasul, aparțin Ucrainei. Reacția Kremlinului a fost promptă. Sobceak a fost avertizată că dacă va insista să se bazeze în campanie pe aceste postulate, ea riscă să fie trasă la răspundere și condamnată pentru „instigare la separatism” și „atentat la integritatea teritorială a Federației Ruse”. Nici mai mult, nici mai puțin. Să nu fi băgat Dumnezeu de seamă că Rusia se face mare și se autoproclamă sfântă din furtișaguri?